ХРИСТО ПОЩАКОВ
ГОСТ ОТ КОСМОСА

chitanka.info

В памет на Айзък Азимов

Идентификацията му винаги ще остане невъзможна. Име, индекс или регистрационен номер, те всъщност нямат значение. Вероятно посетителят е бил само един от многобройните, сътворени от неизвестна за нас цивилизация и пръснати в необхватните простори на вселената, но това са само предположения. Лишен от емоции, изкуствения му интелект изпълнявал възложените му функции, но неговите създатели го снабдили с качество, което ни позволява да съдим както за тях, така и за моралните норми, от които те са били ръководени. Изследователският робот се подчинявал на известен и разбираем за нас закон.

Ние не можем да предполагаме и за времето на престоя му на нашата планета, но лично аз мисля, че е било краткотрайно. Не съществуват сведения за появата му в други населени области, може би събраната от него информация на острова му е била напълно достатъчна. Впрочем какво дотук е известното и какво може да се предположи?

Роботът пристигнал от дълбокия космос и се приземил върху масивна скална повърхност, разположена в южната част на Куба. Формирал около себе си сложни полета, слял се до съвършенство с околната природа, направил наблюдения и анализи, след това си заминал. Но по време на земния си престой успял да стане свидетел и участник в известни събития, дали началото на легенда, от която единствено може да се съди за неговото пребиваване. Тя все още може да се чуе от някой възрастен обитател на селищата край планините Ескамбрай или от побелялата правнучка на сеньора Моралес, живяла в Тринидат. В нея се говори за дяволи и херувими, и за борба на доброто със злото, а местността, дала повод за възникването й продължава да се нарича „Зъб на сатаната“.

Преди много години археологът Шлиман тръгнал по следите на легенда и открил Троя. Не съм в състояние да извърша неговия подвиг, по простата причина, че гостът от космоса отдавна ни е напуснал, но мога да изчистя преданието от измислици и да го превърна в невероятната история на роба Цезар. Тя пристига от дълбочината на

времето, за да ни накара да повярваме в съществуването на братя по разум, които отдавна търсим.

* * *

Бичът на надзирателя се стовари върху широкия гръб на стройния чернокож мъж. Вторият удар остави кървав белег по бузата му. Без да дочака третия, Цезар се наведе и с привидно усърдие, започна да сече захарната тръстика. Мъчителят му пришпори коня си и скоро наоколо се разнесоха отчаяни викове. В каняверала на прочутият с жестокостта си дон Себастиян Морено, не се церемоняха с робите.

Изгаряни от безмилостните лъчи на тропическото слънце, пропити с гъста солена пот, кървавите следи по черните тела се спичаха в тъмна, болезнена маса. Далече в Европа ставаха революции и на острова също се говореше за смутове, но във владенията на дон Себастиян, човешкият прогрес бе спрял хода си, потопен в удари и стонове. Огромните волски впрягове бавно и невъзмутимо отнасяха отрязаната тръстика към примитивната фабрика за захар, след това немилостиво се завръщаха за нов товар.

Все още намръщен от болка, Цезар се изправи. Извади продълговатият зърнест камък и се зае да заточва острието на мачетето. По този начин си позволяваше мъничко законен отдих. В тези мигове се рееше някъде далеч, изгубен всред спомените, които възникваха един след друг. В един от тях се намираше пазара за роби в Тринидат, където дон Себастиян го бе купил и разделил от семейството му, а след това веднага го беше прекръстил. Цезар не знаеше, че по това време римските императори бяха на мода. С техните имена се кръщаваха кучета и роби.

Близкият конски тропот го извади от унеса му, той се сепна и бързо възобнови монотонната работа. Ненавистният на всички нещастници Филомено се връщаше. Злобното му жълто лице се вече се подаваше над стеблата на тръстиката, в търсене на провинения. Конят му направи още няколко стъпки и застана всред отсеченото пространство. Върху бедрата на надзирателя се поклащаха два огромни пистолета, съсухрената му грозна фигура внушаваше отвращение и ужас.

Цезар помисли, че Филомено се насочва към него и изтръпна в очакване на нови беди, но жестокият човек бе избрал друга жертва. Той се нахвърли върху болният стар Омоте, който беше седнал върху наръч тръстика, безсилен да продължи работата си. Бичът се стовари върху рамото му, но възрастния човек почти не реагира, само по лицето му пробяга слаба усмивка. Надзирателят продължи разярено да нанася удари, които изглеждаха безкрайни. Старецът се свиваше като парцалена кукла, попаднала под копитата на разярен глиган. „Стига“ — поиска да изкрещи Цезар, но вече бе късно. Омоте се свлече до наръчът тръстика, без да прави усилие да се предпазва от бедствието, което го бе с полетяло.

— Свободен — промълвиха устата му, преди очите му да застинат завинаги.

Филомено най-сетне разбра, че робът е мъртъв и отпусна бича си. Цезар усети тъмна буря в сърцето си и се приближи до убития. Към него страхливо пристъпваха и други двама роби, които режеха тръстиката в съседство — казваха се Клаудио и Нерон.

— На работа, черни свини! — изкрещя внезапно надзирателят и кожената змия просъска във въздуха.

Този път Цезар не почувства болката, само очите му се наляха с кръв. Робите до него бяха повдигнали ръце, за да предпазят главите си от ударите. Подивелият от дърпането на юздите кон на надзирателя се изправи на задните си крака и се завъртя. Цезар използва обръщането му и стовари мачетото си в кръста на Филомено — с всичката сила, на която беше способен. Надзирателят го изгледа облещен и се свлече от седлото. След няколко мига стана не по-малко мъртъв от Омоте. Околните роби се вцепениха.

Пръв се опомни Клаудио.

— Бягай! — извика уплашено. — Бягай към планината!

Цезар отправи поглед към окървавеното острие на мачетето и постепенно казаното стигна до съзнанието му. После направи някакъв неопределен жест и изчезна в зеленото море на тръстиката.

Скуката напусна имението на дон Себастиян Морено — предстоеше лов на избягал роб — убиец. Братовчедът на жена му, дон Игнасио изяви желание да участва в него. Избягал за няколко седмици

от жегата и прашните улици на Тринидат, тъмнокосият мъж потриваше радостно ръце. След завръщането си щеше да има какво да разказва в кафенето на сеньора Моралес. Ловната група скоро се оформи. Състоеше се от него, дон Себастиян, двама надзиратели и три огромни кучета, които скимтяха от нетърпение. Скоро конете на ловната дружина потеглиха в галоп към синкавия планински масив.

Цезар разтвори последните стебла на тръстиката и се озова на брега на плитководна река. След миг черното му уморено тяло се отпусна в прохладата на водата. Нямаше представа, че престъплението му е открито твърде бързо.

Но в далечината се чу кучешки лай, което го накара да се стресне и да забърза към отсрещният полегат бряг. Затъна до колене в крайбрежната тиня и с мъка се добра до здрава почва. След като се изкатери нагоре, бе пресрещнат от стената на немилостивите храсти „пика-пика“, които побързаха да впият острите си бодили в кожата му. Той нямаше друг избор — размаха мачетето и започна да си проправя път през тях. Обхванат от невъобразим сърбеж и болки, се опита да забрави за острите ужилвания, които го придружаваха по пътя му. Стиснал зъби, успя да се добере до върха на близкия хълм. В подножието на другата му страна се забелязваше поточе. Цезар се смъкна по склона, добра се до него, пъхна се в естествения зелен тунел и тръгна против течението. Хлъзгаше се по зеленясалите заоблени камъни, но упорито вървеше нагоре. Нагоре и все нагоре, където някъде между непристъпните урви и върхове се намираха свободата и симароните — избягали преди него роби, недостъпни за испанското възмездие.

Ловната треска обзе групата. Съобразителността на човешкия дивеч правеше преследването по-интересно. Ловците на хора стигнаха до реката и тръгнаха по брега й. Четирикраките преследвачи скоро откриха следата, която явно продължаваше в просеката, оставена в храстите на отсрещния бряг. После след кратко време стигнаха до поточето.

— Тръгнал е срещу течението — реши дон Себастиян. — Иска да замаскира следите си от кучетата. Но конете винаги са по-бързи, да продължаваме нагоре.

Силите на Цезар се стопяваха. Той се подхлъзна лошо и удари глезена на крака си. Огледа се, забеляза стръмна пътека, излезе от водата и закуцука по нея. Ослуша се, някъде недалече се чуваше приглушен тропот на копита. Наклонът под краката му ставаше все по-стръмен, вече почти лазеше. Със сетни усилия успя да изпълзи до върха на новото било и се озова върху каменна площадка, зад която се простираше дълбока бездна. Каньонът пред него разделяше скалния масив на две части. Впила корените си в каменистата почва, в края на площадката се извисяваше могъща сейба. Робът се втурна към нея, подпря се на стеблото й и погледна надолу. Почти вертикалните, изядени от вековни потоци вода стени на каньона изглеждаха непристъпни. Пътят за бягство беше отрязан.

На площадката се появи огромно куче, което нададе неистов лай и се нахвърли върху него. Цезар събра последни сили и мачетето му се вряза в гърба на побеснялото от злоба животно. Лаят на грамадния пес се превърна в жалко скимтене и той се опита да направи още няколко стъпки с предните си крака, докато задните му се влачеха неподвижни. След това падна.

Следвани от надзирателите, дон Себастиян и дон Игнасио излязоха върху равната каменна повърхност. Устата на конете им бяха покрити с пяна.

— Задръжте кучетата! — заповяда собственикът на имението. — Искам го жив! Той трябва да умре пред муцуните на останалите черни, за да послужи за назидание!

Докато единият от надзирателите усмиряваше побеснелите от стръв животни, другият размота завързаната за седлото му въжена примка и я размаха над главата си.

Цезар погледна отчаяно озверените от ловна страст хора, които преграждаха всякакъв път за отстъпление. Той наведе упорито глава, обърна се към пропастта и се хвърли в нея.

Но нещо забави падането му, повдигна го във въздуха и плавно го прехвърли на срещуположния бряг на каньона. Изтерзаното му тяло

меко се отпусна върху пружиниращият килим на тревата, с която беше обрасъл.

Ловците на хора замръзнаха. Тишината се нарушаваше само от жалкото скимтене на лошо раненото куче.

— Всемогъщи Господи! Тук има пръст дяволът! — извика дон Игнасио и се прекръсти. — Да бягаме от това проклето място!

Те обърнаха конете, забиха шпори в слабините им и с риск да си счупят вратовете се хвърлиха по склона на обратният път. Видяното не излизаше от ума им, по гърбовете им лазеха мравки.

* * *

Въпреки огромната умора, Цезар успял да забележи как гигантската сейба от другата страна на каньона размила очертанията си и се превърнала в блестящ метален цилиндър. След това каменната твърд се осветила от мощно сияние и изтощеният човек помислил, че бълнува. Той все още не можел да повярва в чудотворното си спасение.

А непознатото тяло се стопило в синевата на небето.

Цезар успял да стигне до симароните и им разказал невероятната си история, но после станал обект на насмешки. Ала по онези времена, при липсата на радио и телевизия, слуховете били най-бързото информационно средство, което бързо преодоляло планините, за да стигне до Тринидат. Дон Себастиян и дон Игнасио отначало мълчали, но скоро отворили уста в кафенето на сеньора Моралес, което също се намирало в този заспал град. Почтената съдържателка събрала в едно получените невероятни новини и ги разказала на дъщеря си, а тя на своята. Накрая слухът се превърнал в легенда, която успя да стигне и до мен.

По-нататъшните действия на роботът-изследовател съвсем не могат да бъдат известни, но мога да бъда сигурен в едно: навременната му намеса е била подчинена на разбираем за нас принцип. Извънземният изкуствен интелект, не е могъл да остане безучастен. Той се е подчинявал на вече формулиран на Земята закон и не е бил в състояние да позволи причиняването на вреда на разумно същество.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.